

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Mensen die achter een masker leven.

Er zijn lieden, die stil en teruggetrokken leven en de eerbied afdwingen van alwie hen kent. Maar zij verbergen achter een goed-zakkig masker het karakter van ware bandieten. Zij doden niet, noch bestelen een of ander particulier, maar ondermijnen het openbaar krediet.

Zo hebt ge in Normandië de gebroeders Maurice en Henri G. on

gehad, die door de inwoners van Corneville op de handen werden gedragen. En nochtans hadden zij wat op hun lever. De eerste zat vóór de wereldoorlog van 1914, achter slot en grendel, om valse munt vervaardigd te hebben, stukjes van één en van twee frank. De andere had een diefstal op zijn geweten, die hem vijf jaar opsluiting en tien jaar verblijfsontzegging op de hals haalde. Maar de les baatte niet. Papier zou de klinkende munt vervangen.

Doordat er valse briefjes van vijftig en twintig frank in omloop kwamen, had men hier en daar medeplichtigen aangehouden en daar deze niet zwijgen konden,

klom men spoedig op tot wie de briefjes maakte. Zij werden te Rouaan aangehouden. Een huiszoeking deed 737 bons van de Nationale Verdediging, van 1000 frank het stuk, ontdekken. Maar met verontwaardiging wierpen de beide broeders de beschuldiging van zich af.

— Hoe kunt ge zo iets beweren ? Het zijn echte, al wat echt is.

En wij hebben die stukken geërfd.

Toch zocht men verder. Men ging alles nakijken, ook in een klein tehuis dat zij in een gehucht ergens in de Eure bezaten. Wel ontdekten men aldaar wapens en munitie, genoeg om een belegering te doorstaan, maar niets dat aan de vervaardiging van valse stukken : zinken platen, stempels, pers, kon doen denken.

Dan weer verder gezocht, oordeelden de speurders. Zij begonnen met het papier na te gaan. Het papier dat voor het drukken van de echte stukken gebruikt werd was vervaardigd van vodden en zulke waar vond men zelden in de handel. Men ontleedde het papier van de 737 bons en kwam tot de bevinding, dat het bestond uit een derde weefsel en twee derden gehakt stro. Verbrand gaf het per honderd gram 18,9 gram as, terwijl het papier, door de Staat gebruikt, slechts 5 gram as naliët.

Er waren redenen om te denken dat men met valse stukken te doen had. Maar misschien waren er enige bladen van dit minder goede papier bij de andere gegleden toen men er het watermerk in aanbracht. Dit watermerk werd onderzocht, maar er viel niets aan te merken. Alleen was het treffend hoe dit watermerk, altijd schoon in het midden van het blad geprent was, terwijl dit merk bij de echte bons op onregelmatige wijze geplaatst wordt. Een tweede vaststelling die tot nadenken aanleiding gaf.

Toen onderzocht men de tekening en iedere vierkante centimeter werd onder het vergrootglas gehouden. Het leed dan niet de minste twijfel meer dat men met valse stukken te doen had. Men kon kleine afwijkingen met de oorspronkelijke stukken vaststellen.

Wat men ook tegen hen aanvoerde, de twee broeders bleven loochenen. Het materiaal, dat gediend had om de stukken te drukken, was nog altijd zoek. Zowat overal had men gesnuffeld en zelfs opgravingen gedaan. Niets baatte. Het had een der rechercheurs getroffen dat er zich een tuig van lijnvisser in het huis van de verdachten bevond. Door nieuwsgierigheid gedreven ging hij eens naar de plaats kijken waar gehengeld werd. En uit het water van de kalme rivier viste hij de platen en de tekeningen op, die gediend hadden om de 737 bons te vervaardigen.

Thans kwam men tot de vaststelling dat de vervalsers een echte bon vijfmaal vergroot hadden en nadien nagetekend, stukje voor stukje. Een moeilijkheid deed zich echter voor : men vond in de handel geen papier van de afmetingen nodig voor de vergroting, zijnde 1,5 meter op vijftig centimeter. De vervalsers hadden alsdan een papier gebruikt van 80 centimeter op vijftig waarop zij een middengedeelte aanbrachten en verder twee stroken van 0,525 meter op 50 centimeter.

Vrezend dat zij door hun verwijzingen zouden verraden raken hadden zij gemaakt dat de samenvoeging onder de tekening op de bons viel.

De gang der gepleegde vervalsing vorderde stilaan maar zeker. Men kon zich rekenschap geven van de genomen foto's, hetzij rechtstreeks hetzij bij doorschijning, van de gemaakte tekeningen, van de vervaardigde fotogravuur naar de tekeningen, van het drukken.

Toen men hen plaatste tegenover die ganse bewijsvoering, was zij zo verpletterend, dat de broeders G..on wel verplicht waren te bekennen.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Zulke verdediging had men niet verwacht. De soldaten waren verschrikt door de dood van hun overste, en terwijl zij zich bereidden om, met behulp van de twee manschappen, die de kamerdeur bewaakten, hun aanval te vernieuwen, trok Robrecht zijn zwaard. Tweemaal sprongen de soldeniers nu op de heldhaftige Vlaming toe, doch telkens bekocht het een met de dood, daar de held zo behendig zijn zwaard zwaaide, dat niemand hem kon naderen.

Van de vijf overlevenden was er een gewond; deze, door woede vergetend dat het hem verboden was van zijn vuurwapen gebruik te maken, loste zijn pistool op de moedige strijder. Het schot raakte de edelman niet, maar het verbrijzelde zijn rapier. Nu slaakten de soldeniers een zegevierende kreet, en sprongen gezamenlijk toe, maar, vooraleer zij hem te lijve konden gaan had Robrecht het zwaard opgeraapt, dat de aanvoerder, stervend, had laten vallen en verweerde zich zo dapper, dat hij de eerste het hoofd kloofde.

Toen week hij, vechtend, tot aan het venster, dat op de straat uitzag, opende het, nam het zwaard in zijn mond en liet zich naar beneden glijden.

Het raam was zeer hoog en de ongelukkige edelman kwam zo ongelukkig op de straatstenen terecht, dat hij zich de linkerarm brak en deerlijk aan het hoofd bezeerde. Hij sprong nochtans op, meende te vluchten, maar nu begaven hem schielijk zijn krachten; zijn bloed stroomde en hij stortte bewusteloos op de grond.

De soldeniers, die hem langs het venster hadden zien ontsnappen, spoedden zich naar beneden, vielen hem op het lijf en sleurden hem terug in de afspanning.

XIII.

ONVERWACHTE FORTUIN.

Polfriet had zijn woord gehouden, zijn meester niet te verdedigen, indien hij door meer dan vijf man werd aangerand, en, door dit woord gebonden, stond hij aan de keukendeur, toen Robrecht zich tegen de soldaten verdedigde.

— Vervloekte eed! mompelde hij binnensmonds, door u ben ik gedwongen de deugdzaamste van alle meesters mijn hulp te ontzeggen; waar zijn mijn gedachten geweest, toen ik zulke roekeloze belofte deed?

Zijn meester was nu gekwetst en gevangen. Wat aangevangen nu?

— Ik zal, sprak Polfriet, ja, ik zal nog een andere belofte doen: rusten zal ik niet, of mijn edele meester moet verlost zijn! Al moest ik hemel en aarde bewegen, dat zal geschieden!

Dan ging hij naar de stal, nam de twee paarden en, na die gezadeld te hebben en van holsters voorzien, bracht hij de dieren op het voorhof. Hier besteed hij zijn draver en reed stapvoets naar de open poort van de afspanning. Aan de ingang hielden twee soldeniers de wacht. Met de grootste onverschilligheid zegde hij in 't Frans:

— Een politieke aanhouding, mijn dappere?

— Ongetwijfeld, 't is Robrecht van Cramshoeven, een Vlaams edelman.

— Gekwetst?

— Ja, maar niet dodelijk.

— Een Vlaams edelman, zegde Polfriet, is gewoonlijk een Vlaams rebel.

De soldenier knikte ja ; Polfriet reed de poort uit in de richting van Brussel, naar jonkheer Crans.

Daar had zijn meester een trouwe vriend in de persoon van de jonkheer.

Het noodlot wilde dat juist dezelfde dag jonkheer Crans, met een ongetemd paard uitgereden, op zulke wrede wijze gevallen was, dat hij dodelijk gekwetst naar huis werd gebracht.

Wat nu gedaan?

Zonder raad, zonder hulp, zonder geld, in dat groot en volkrijk Brussel waar hij niemand, hoegenaamd niemand kende! Gekleed als edelman, met twee flinke paarden, rijk gezadeld! Het was laat in de avond, bijna nacht, toen hij te Brussel was aangekomen, en er het droef ongeval van jonkheer Crans had vernomen; in dat huis liet hij de paarden en ging nu op zoek naar logies; vele herbergen en afspanningen waren al gesloten. Reeds had hij dwalend verscheidene straten doorkruist en 't werd hoog tijd dat hij een onderkomen vond.

Terwijl hij in de buurt van de Berg van 't Hof deze netelige toestand overdacht, gedurig voortstappend en de huizen rechts en links beziend, werd er zeer behoedzaam op zijn schouder geklopt.

Hij ziet om en bemerkt een jongeman, gekleed als een lakei van groten huize, met de glimlach op de lippen en de hoed in de hand, hem eerbiedig groetend en zeggend:

— Indien mijnheer gelieft binnen te komen, er is een uitgelezen gezelschap samen.

Polfriet wenste niets vuriger dan een gastvrij dak te vinden, maar die zonderlinge uitnodiging maakte hem enigszins ongerust.

Ziende dat twee deftig geklede edellieden dit huis binnengingen, volgde hij hen op de hielen.

Weldra bevond hij zich in een keurige zaal, rijk gestoffeerd, met groenfluwelen tapijten, grote spiegels, blinkende lusters, rijke tafels, gedekt met schone kleden. Vóór die tafels zaten heren met kaarten in hun handen, terwijl de bedienden gedurig rondliepen met alle soorten van wijn; bier was daar niet te zien.

Polfriet kende genoeg de wereld, om te bemerken dat hij in een speelhuis was.

In een speelhuis ! Wat kon het hem schelen ? Daar bleef men laat op. Daar kon hij blijven zitten en over de toestand nadenken.

(Wordt vervolgd).